

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 marca 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpił o zasądzenie od pozwanego M. P. kwoty 343,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, tj. opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także kosztów przesyłki poleconej oraz opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w kwocie 3,99 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że M. P. był zobowiązany do uiszczenia składki ubezpieczeniowej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych na podstawie umowy, którą zawarł z (...) Towarzystwem (...) S.A. Na potwierdzenie istnienia stosunku zobowiązaniowego i objęcia pozwanego ochroną ubezpieczeniową w okresie od dnia 6 sierpnia 2014 roku do dnia 5 sierpnia 2015 roku ubezpieczyciel wystawił polisę (...) nr (...). Powód wskazał, że wierzytelność wynikająca z zadłużenia z tytułu nieopłaconej w całości składki w wysokości 287,94 zł została przelana na rzecz powoda na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 18 grudnia 2015 roku. Powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności, wzywając go jednocześnie do zapłaty przedmiotowej wierzytelności. Na roszczenie powoda złożyła się nieopłacona część składki w wysokości 287,94 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 55,41 zł naliczone od dnia wymagalności (7 października 2014 roku) do dnia 8 marca 2017 roku, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie. Dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie powód domaga się na podstawie art. 481 § 1 zd. 1 k.c.

Vide: pozew k. 6-9, 55-58

Nakazem zapłaty z dnia 11 lipca 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 413688/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie powoda przeciwko pozwanemu w całości.

Vide: nakaz zapłaty k. 10

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwany M. P. zaskarżył nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom zawartym w pozwie poza wyraźnie przyznanymi, o wytoczonym powództwie dowiedział się z zajęcia komorniczego. Zdaniem pozwanego zobowiązanie nie istnieje, pozwany nie wyraził na nie zgody, zostało mu ono narzucone. Zdaniem pozwanego powód zażądał wyższej niż w umowie składki, przyjmując że użytkownikiem pojazdu jest inna osoba niż pozwany. Pozwany kwestionował takie działania powoda i nie zgadzał się na nimi. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Wobec wymagalności zobowiązania w lutym 2014 roku zdaniem pozwanego należy uznać, że uległo ono przedawnieniu z upływem 3 lat.

Vide: sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 18-19

Postanowieniem z dnia 28 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 413688/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Vide: postanowienie k. 41

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2018 roku pozwany M. P. podniósł, że dokonał zakupu pojazdu marki V (...), który był objęty ubezpieczeniem OC przez (...) Towarzystwem (...) S.A., składka była opłacana w ratach. Pozwany zrezygnował z ubezpieczenia u (...) Towarzystwem (...) S.A., zawarł umowę u innego ubezpieczyciela, przyjmując zasadę, że nabywca pojazdu nie ma obowiązku zapłaty kolejnej raty składki na dotychczasowe ubezpieczenie OC.

Vide: pismo procesowe pozwanego k. 89

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. P. w październiku 2014 roku nabył pojazd marki V. (...) CL nr rej. (...), który był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.; polisa nr (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od dnia 6 sierpnia 2014 roku do dnia 5 sierpnia 2015 roku. Składka ubezpieczeniowa była płacona w ratach; kolejna rata przypadła do zapłaty na dzień 11 lutego 2015 roku.

okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** polisa (...) nr (...) k. 77

M. P. zawarł z firmą (...) umowę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zawierając umowę z pozwanym agent ubezpieczeniowy w imieniu pozwanego pisemnie wypowiedział ubezpieczycielowi (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. dotychczasową umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na przedmiotowy pojazd.

dowód: zeznania pozwanego M. P. k. 94, adnotacje 00:01:52-00:11:33

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarli umowę sprzedaży wierzytelności (...) z dnia 18 grudnia 2015 roku. Przedmiot umowy stanowiły wierzytelności wskazane w załączniku nr 4 do umowy. Załącznik nr 4 do umowy wskazywał na świadczenie należne od pozwanego w kwocie 287,94 zł.

dowód: odpis KRS k. 60-71; umowa sprzedaży wierzytelności k. 72-75; pełnomocnictwo k. 76

Powód skierował do pozwanego informację o cesji wierzytelności z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy ubezpieczenia potwierdzonego polisą nr (...) i o obowiązku zapłaty wymienionej kwoty na jego rzecz w terminie 21 dni od daty doręczenia wezwania.

dowody: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 11 stycznia 2016 roku k. 78; wyciąg z księgi nadawczej k.79

Powód wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie o sygn. akt VI Nc-e 413688/17. Postępowanie prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach W. G. pod sygn. akt Km 2223/17. W toku egzekucji od pozwanego wyegzekwowano środki pieniężne.

okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** zarządzenie k. 42

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach dotychczas wymienionych. Sąd uwzględnił dokumenty dołączone do akt sprawy przede wszystkim w postaci umowy sprzedaży wierzytelności, wezwania do zapłaty oraz polisy. Wiarygodność przedmiotowych dokumentów była w sprawie niekwestionowana. Jednocześnie, będąc dokumentami prywatnymi, mogły one stanowić dowód jedynie na okoliczność, że osoba, która każdy z dokumentów podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie (por. art. 245 k.p.c.). Uwaga ta jest istotna zwłaszcza w stosunku do dokumentu w postaci polisy. Pozwany nie kwestionował bowiem faktu przejścia uprawnienia z zakładu ubezpieczeń na powoda, a samo istnienie wierzytelności tak co do zasady, jak i wysokości, stwierdzonej polisą.

Sąd przeprowadził również dowód z zeznań pozwanego M. P., słuchanego w charakterze strony w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. Dowód ten Sąd ocenił jako wiarygodny. Pozwany wiarygodnie przytoczył okoliczności zawarcia z agentem ubezpieczeniowym nowej umowy ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych OC przy jednoczesnym pisemnym wypowiedzeniu (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu marki V. (...) CL nr rej. (...), dokonanego przez agenta ubezpieczeniowego strony pozwanej. Pozwany potwierdził, że doszło do zawarcia nowej umowy przed terminem zapłaty kolejnej raty składki

ubezpieczeniowej, a także że doszło do pisemnego wypowiedzenia umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, i to w dwojaki sposób – mailem i listem poleconym. Pozwany w zeznaniach powtórzył zarzut podnoszony w pismach procesowych – co do bezzasadnego, w jego ocenie, naliczania i zawyżania składki przez ubezpieczyciela. Powodowi treść przedmiotowego zarzutu była znana, mimo to powód się do niego odniósł. Dla Sądu zeznania pozwanego były spójne, konsekwentne, przez powoda w żadnej części niepodważone. W konsekwencji również Sąd nie miał podstaw by wątpić w wiarygodność pozwanego.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód swoje żądanie wobec pozwanego opierał na umowie sprzedaży wierzytelności. Mocą tej umowy powód miał nabyć wierzytelność, która przysługiwała poprzednikowi prawnemu (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wobec pozwanego tytułem łączącej ich umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Umowa ubezpieczenia ma charakter odpłatny, co oznacza, że ubezpieczający ma obowiązek uiszczać na rzecz ubezpieczyciela składkę. Składka jest formą świadczenia, które ubezpieczający jest obowiązany spełnić w zamian za ochronę ubezpieczeniową, którą gwarantuje ubezpieczyciel.

Szczegółowe regulacje w zakresie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte są w ustawie z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 473 z późn. zm.) (dalej jako ustawa).

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy taryfy oraz wysokość składek ubezpieczeniowych za ubezpieczenia obowiązkowe ustala zakład ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. Jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego w tym samym czasie jest ubezpieczony w dwóch lub więcej zakładach ubezpieczeń, przy czym co najmniej jedna z umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta w trybie art. 28 ust. 1, umowa zawarta w tym trybie może zostać przez niego wypowiedziana na piśmie (art. 28a ust. 1 ustawy). W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zgodnie z ust. 1, zakład ubezpieczeń może żądać zapłaty składki ubezpieczeniowej za okres, przez który ponosił odpowiedzialność (art. 28a ust. 2 ustawy).

Natomiast zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się.

Stosownie do treści art. 31 ust. 2, 4 i 5 ustawy w razie niewypowiedzenia przez posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności pojazdu mechanicznego, umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zakład ubezpieczeń może dokonać ponownej kalkulacji należnej składki z tytułu udzielanej ochrony ubezpieczeniowej, poczynając od dnia przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu, z uwzględnieniem zniżek przysługujących posiadaczowi, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności pojazdu mechanicznego oraz zwyczajek go obciążających, w ramach obowiązującej taryfy składek.

Zgodnie z art. 31 ust. 6 ustawy w razie wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 4, posiadacz pojazdu mechanicznego wypowiadający umowę jest obowiązany do zawarcia nowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych najpóźniej w dniu rozwiązania się umowy wypowiedzianej.

W świetle powyższego w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała zasadności powództwa tak co do zasady, jak i wysokości.

Należy podkreślić, że ustawodawca, rozdzielając role procesowe, określił wyraźnie, jakie zadania ma strona inicjująca proces cywilny. Na stronie powodowej, zgodnie z regułami procesu sądowego, ciąży obowiązek wykazania zasadności roszczenia. Tymczasem powód nie zaoferował Sądowi żadnego wiarygodnego dowodu potwierdzającego istnienie – na datę zamknięcia rozprawy (por. art. 316 § 1 k.p.c.) – pierwotnego zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych potwierdzonej polisą nr (...). W szczególności wskazać należy, że strona powodowa nie przedłożyła dokumentu umowy będącej podstawą stosunku zobowiązaniowego kształtującego po stronie pozwanego obowiązek zapłaty z tytułu składki OC w żądanej w pozwie wysokości, nadto wysokości, która – według oświadczenia powoda – ma uwzględniać podwyższoną składkę OC, z której wynikałoby zwiększone zobowiązanie powoda do zapłaty. Strona powodowa ograniczyła się do przedłożenia polisy OC. Polisa OC stanowi jednak wyłącznie potwierdzenie zawarcia umowy OC. Nie jest już zaś dowodem na prawidłowość zawiązania stosunku ubezpieczeniowego pomiędzy wystawiającym polisę a ubezpieczonym oraz na wysokość ustalonej stawki. Ostatnia z uwag jest w szczególności istotna, gdy uwzględni się, że pozwany już w sprzeciwie podniósł zarzut co do nieprawidłowości ustalenia składki ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń co do wysokości. Strona powodowa do przedmiotowego zarzutu nie odniosła się – ograniczyła się, jak już wskazano, do złożenia polisy OC. Strona powodowa nie wskazała podstaw, w tym postanowień umownych, dla ustalenia wysokości składki podstawowej, jak i podwyższonej, nie podała wysokości podstawowej składki.

Strona powodowa w piśmie z dnia 4 września 2018 roku podniosła, że żądana kwota ma być częścią składki ustalonej stosunkowo przy uwzględnieniu okresu faktycznego, za który ochrona ubezpieczeniowa była pozwanemu zapewniana. Dla porządku warto zauważyć, że przedmiotowe pismo nie zostało sędziemu referentowi przedłożone przez datę zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie. Aczkolwiek – wobec tego, że do Sądu wpłynęło ono w przeddzień rozprawy, po której zamknięciu wydano wyrok – warto zauważyć, że powód nie podał ani za jaki dokładnie okres faktycznie sprawowanej przez zbywcę wierzytelności ochrony składka jest należna, jaka jest to ułamkowa część składki w ustalonej wysokości, również z jakich przyczyn domaga się składki jedynie w części, a nie w całości.

Zważywszy na fakt, że umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest czynnością dwustronnie zobowiązującą, obie strony kontraktu musiałyby wziąć udział w akceptacji jej postanowień. Dokument polisy sam w sobie nie jest wystarczającym potwierdzeniem stosunku prawnego umowy OC. Do polisy nie zostały przeniesione postanowienia umowy, a jedynie najistotniejsze jej elementy, takie jak: okres ochrony, imię i nazwisko uprawnionego, dane pojazdu, z którym wiąże się ochrona ubezpieczeniowa. Jedynie na dokumencie polisy nie sposób oprzeć ustaleń w zakresie podstawy naliczonej składki i zweryfikować zastosowane zasady jej podwyższenia.

Braki dowodowe we wskazanym zakresie uniemożliwiły Sądowi dokonanie merytorycznej oceny zasadności roszczenia, przede wszystkim ustalenia istnienia wymagalnej względem pozwanego wierzytelności, która miała być przedmiotem umowy przelewu z dnia 18 grudnia 2015 roku zawartej pomiędzy (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. a powodem. W konsekwencji brak było podstaw do przyjęcia, że zbywcy przysługiwała wierzytelność na mocy

umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2015 roku. Powyższe ustalenie ma istotne znaczenie ze względu na treść art. 509 § 2 k.c.

W ocenie Sądu ciężar udowodnienia okoliczności, z których powód wywodzi korzystane dla siebie skutki prawne, zgodnie z zasadą ciężaru dowodu z art. 6 k.c. leży po stronie powodowej. W sytuacji, w której pozwany kwestionuje całkowicie dochodzone roszczenie, jako niezasadne i nieistniejące, czyli tak co do zasady jak i wysokości, a na potwierdzenie swoich zarzutów przedkłada dowody, dowody wykazujące zasadność roszczenia, jak i zaniechania w tym względzie obciążają powoda.

Zgodnie z podziałem ról w procesie kontradiktoryjnym strona występująca z powództwem powinna skrupulatnie i z należytą dbałością o własne interesy kompletować dowody, w tym niewątpliwie dokumenty, w oparciu o które formułuje żądanie pozwu. Tylko powoda mogą obciążać zaniedbania lub zaniechania w w/w zakresie. Sąd nie dopatrył się okoliczności działania z urzędu w sytuacji, gdy strona inicjująca proces korzysta z fachowej pomocy prawnej pełnomocnika. W ocenie Sądu, wbrew stanowisku powoda, nie było żadnych uzasadnionych podstaw, aby Sąd wzywał do przedłożenia dokumentów będących w posiadaniu Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub przeprowadzał dowód w siedzibie powoda. Albowiem umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych potwierdzona polisą nr (...), na podstawie której powód dochodzi roszczenia, stanowiła przedmiot wierzytelności przelanej na powoda. Powód miał zatem możliwość żądania od poprzednika prawnego, z którym zawierał umowę przelewu wierzytelności, stosownych dokumentów wykazujących roszczenie. Sąd wziął pod uwagę okoliczność, że powód jako profesjonalnie działająca na rynku windykacyjnym firma trudniąca się zawodowo dochodzeniem wierzytelności, m. in. na podstawie różnych umów będących podstawą roszczeń, korzystała z fachowej pomocy prawnej pełnomocnika, który wnioskował również o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Fakt wypowiedzenia przez stronę pozwaną umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej zawartej z (...) Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. był w sprawie niekwestionowany. W ocenie Sądu ta okoliczność jest kolejną, która przemawiała za oddaleniem powództwa. Należało mieć bowiem na względzie, że z dniem wypowiedzenia przez pozwanego umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki V. (...) CL nr rej. (...) umowa ubezpieczenia zawarta z (...) Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. rozwiązała się. Wypowiedzenie umowy ubezpieczenia skutkowało, zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy, rozwiązaniem umowy z dniem jej wypowiedzenia. Pozwany zaś spełnił wynikający z art. 4 pkt 1 w zw. z art. 31 ust. 6 ustawy obowiązek ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów poprzez fakt zawarcia nowej umowy z firmą (...).

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia. W sytuacji niewykazania podstawy zobowiązania roszczenia oraz jego wymagalności, zarzut ten w świetle w art. 120 § 1 k.c. nie sposób ocenić.

Zgodnie z wyrażoną w art. 120 § 1 k.c. zasadą bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Podkreślenia wymaga, że wykazanie szczegółowego wyliczenia składki należnej z tytułu umowy ubezpieczenia OC leżało w myśl art. 6 k.c. po stronie powoda. Temu ciężarowi powód nie sprostał, brak było natomiast podstaw do działania w tym zakresie przez Sąd z urzędu. W tym miejscu wskazać należy, że nieprzedłożenie umowy ubezpieczenia OC dotyczącej przedmiotowego pojazdu uniemożliwiło uznanie za miarodajne twierdzeń powoda odnoszących się do podstawy stosunku zobowiązaniowego, który zdaniem powoda miał kształtować po stronie pozwanego obowiązek zapłaty z tytułu składki OC w żądanej w pozwie kwoty wraz z odsetkami.

Warto również dodać, że bezspornym jest, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach W. G. pod sygn. akt Km 2223/17 prowadził przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne na podstawie nakazu zapłaty wydanego przeciwko pozwanemu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Z zeznań pozwanego wynika, że kwota dochodzona w sprawie została wyegzekwowana. Warto zauważyć, że na tę

okoliczność powoływał się pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Powód ten faktowi nie zaprzeczył. W takich okolicznościach, skoro doszło do spełnienia świadczenia przez pozwanego, tym bardziej powód nie mógł skutecznie domagać się uwzględnienia jego żądania.

Reasumując, Sąd ocenił żądanie powoda jako niezasadne.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 805 § 1 k.c., art. 509 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, orzekł jak w sentencji.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. C i kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od zpo.

G., dnia 8 października 2018 roku SSR Anna Mejka